
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

IMÉ, SZOLGÁM – 2.

Ézsaiás 49,1-12

2016. 02.14.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Máté evangéliuma 11. rész 25 – 30. vers

Imádkozzunk. Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy szent hívással hívsz bennünket arra, hogy Tebenned nyugodalmat találjunk, mert nyugtalan a mi szívünk, amíg Tebenned meg nem nyugszik. S köszönjük, hogy ezt a Te hívásodat erős buzdítással, sok bizonyossággal, áldásaid meg-megújuló bőségével, szeretetednek sok-sok gyümölcseivel pecsételed be szívünkbe, hogy élvezzük áldó jelenlétedet, hogy reménységünket szilárd alapokra helyezzük, s boldog bizodalommal, élő hittel közeledjünk Tehozzád. Így jöttünk most, noha sokféle gondunk, bajunk, nyomorúságunk lehúz. Sok kétség lakozik szívünkben, sok aggodalom, vergődés; sokszor úgy érezzük, hiába hordjuk a szép igát, hiába fáradozunk, hiába törekszünk, hiába emésztjük magunkat, mindaz, amit Neved dicsőségére, országod építésére végeztünk nem ér semmit és hiábavaló. És a magunk élete is, íme, olyan törekenyek, gyengék, esendőök vagyunk, annyi bűn, véték híz le bennünket, annyi minden tart távol Tetőled bennünket. Köszönjük, hogy most Lelked erejével megerősítetted ezt a hívást bennünk, köszönjük, hogy egybegyűjtöttél szent hajlékomba s köszönjük, hogy élő Igéddel akarod megújítani hitünket, egész életünket. Kérünk, küldd el Szentlelkedet, Lelked erejében oldozz fel bennünket terheinkből, töröld el vétkeinket, bocsásd meg bűneinket, újítsd meg bennünket szent akaratod szerint, s nyisd meg szívünket, hogy befogadhassuk szent szavadat, miénk lehessen minden erőd és áldásod. Krisztusért kérünk, Mennyei Atyánk, aki a mi hűséges kezesünk, aki e mostani könyörgésünket is jó illatúvá teszi Teelőtted és szüntelen közbenjár érettünk, Őerette hallgass meg bennünket, könyörülj rajtunk. Ámen

Textus:

Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről.

Hasonlóvá tette számát az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem, és fényes nyíllá tett engemet, és tegzébe zárt be engem.

És azt mondta nékem: Szolgám vagy te, Izráel, akiben én megdicsőülök.

És én azt mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el

erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél.

És most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Ő hozzá megtérítem és hogy Izráel hozzá gyűjtessek; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem!

Így szól: Kevés az, hogy nekem szolgám légy, a Jákób nemzetségeinek megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt, a népeknek is világossággul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!

Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, aki hű, Izráel Szentjéért, aki téged elválasztott.

Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettetek; megtartalak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket;

Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, akik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz:

Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert aki rajtok könyörült, vezeti őket, és vizek forrásaihoz viszi.

És teszem minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek.

Ézsaiás próféta könyve 49,1–12.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ma az Úr szolgájáról szóló énekek közül azt választottam (a 49. részből), amely mintegy tükörképe a múlt vasárnap hallott éneknek. Múltkor azt hallottuk, hogy nemcsak a szolga szól, hanem bemutatkozik az is, aki a szolgát küldi. Mi több, nem is beszélünk igazán sokat a szolgáról, hanem Istenről szoltunk, aki kiválasztott egy személyt, aki egész népét reprezentálja, és őbenne készíti el övéi számára a szabadulást. Szép ígéret hallottunk, ezeket sokat idézzük főleg ádventben, amikor Krisztusról beszélünk: a megrepedt nádat nem töri el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, törvényt hirdet a népnek, igazságot tesz, hűségben jár el. Aztán felidéztek, hogy ez volt az az ének, amelyből Jézus Krisztus a názáreti zsinagógában fölolvastott egy szakaszt, majd magára mutatott és azt mondta: most teljesedik szemetek láttára az Ige. Amit most hallottunk az Úr szolgájáról, már részletesebben szól arról, hogy ki az Úrnak ez a szolgája. Igen, ki ez a szolga?

Két megnevezést hallottunk és mind a kettő rendkívül fontos. Először megszólal valaki, s azt mondja: anyám méhétől hívott el az Úr, még anyám szíve alatt voltam, amikor megemlékezett nevemről, hasonlónak tette számat az éles kardhoz, tenyere árnyékába rejtett el és fényes nyílra tett és tegzébe zárt engem. Ha a próféták elhívásának a történeteit olvassuk, máris világos minden, itt is, ebben az énekben is egy próféta áll előttünk. A próféta szája, nyelve, szava olyan, mint az éles kard. Ezt mondja a Zsidókhöz írt levél is: az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait (Zsid 4,12). Ez az ige mindent megkülönböztet és elválaszt. A nyíl pedig, főleg ha kicsiszolt, éles he-

gyű, az ellenállhatatlan és védhetetlen erő, amely mindent átüt. Olyanok az áldásul kapott ifjak, mondja a zsoldár, mint a nyulak a hős kezében (Zsoldár 127,4). Isten szavának mindenén át kell hatolnia, hiába védekeznek az ember. Bizony, sokféle védművet építünk, hogy Isten igéje ne találjon el hozzánk, ne értsen meg bennünket. De éppen az a próféta tiszte, hogy áttörjön életünkbe az ige. Vagy mégsem próféta beszél itt? Hiszen a következő szakaszban azt halljuk, maga az Úr szól a szolgálóhoz így: szolgálom vagy te, Izrael. Izrael pedig egy egész nép. Nos, hát egy személyről van itt szó? (Úgy, ahogy a szerezcsen komornyik is kérdezte Fülöptől, hétszáz esztendő múlva: kiről beszél a próféta, önmagáról, valaki másról?) Vagy egy népről van itt szó? Hiszen mindjárt mondja: szolgálom vagy te, Izrael. És ezen nem Jákob új nevét kell érteni (1Móz 32,27), hanem az népet. Izraelnek a neve ez, annak a népnek a neve, akiket a próféta nehéz időkre készít fel, a babilóniai fogságra, s egyúttal az eljövendő szabadulásról is beszél. Ennek a szolgálóknak az a tiszte, hogy ha lejár a fogság ideje, hazatérésre vezesse népét. Hagyjátok ott Babilont! Babilon az istentelenségnek, a bálványimádásnak, az önhittségnek, a magakellelésnek a helye, – büntetésből, ítéletből voltatok ott, hagyjátok ott, térjete haza.

Nos, ki ez a szolgáló? Azt tudjuk, hogy a szolgáló kifejezés, különösen ebben a szóösszetételben: az Úr szolgálója, szoros és, mondhatni, bizalmas kapcsolatot jelöl. Ha valaki megáll Isten előtt és azt mondja: szolgáló vagyok én (például, Ábrahám mondja ezt az Úrnak, 1Móz18,3), vagy amikor azt énekeljük a zsoldárban, a templomban énekelő papi renddel, a levitákkal együtt, hogy Úrnak szolgálói, énekeljete az Úrnak (134. Zsoldár), akkor valami szoros, tiszteletteljes Istenhez tartozást fejez ki. Ábrahámot idéztem, de ezt kiáltja Dávid is a zsoldárban: szolgáló vagyok én (116. Zsoldár), és ezt mondja Sámuel próféta is élete sorsdöntő pillanataiban (1Kir 18). Pap is, király is, próféta is lehet ez a szolgáló. S mégis, mivel azt mondja itt, hogy az én szolgáló, Izrael, valami többet fejez ki, mint pusztán udvarias megjelölést. Az egyén és a nép kapcsolódik itt egybe. Éspedig úgy, ahogy azt az 1920-as években a skandináv néprajzkutatók nyomán egy dán teológus, Johannes Pedersen meghatározta: ez a kollektív személyiség (vagy másképpen a testületi személyiség). Ez azt jelenti, hogy egy-egy ember, egy személy, egy név, vagy akár egy megnevezés reprezentál egy egész közösséget. Mint amikor azt mondjuk, hogy az amerikai elnök, vagy az orosz elnök, akkor azt érthetjük úgy is, hogy az adott személy, most jelenleg Barack Obama vagy Vlagyimir Putyin, de érthetjük úgy is, hogy Amerika illetve Oroszország. Vagy amikor egy magyar sportoló olimpiai bajnokságot nyer – remélem, fogunk egy párat majd nyerni –, s föláll a dobogóra, húzzák fel a nemzeti lobogót, kezdik játszani a himnusz, s akkor bár ő, egy adott személy győzött, mi mégis úgy érezzük, hogy Magyarország győzött. Ismerjük ennek a fordítottját is. Amikor a rendszerváltás táján kiáradtak ki a magyarok Ausztriába vásárolni, egy-két boltban ki volt írva: ne lopj, magyar! Mert néhány magyart tolvajlásan kaptak, kiírták hát: ne lopj magyar! De hát nem én loptam, ott sem voltunk! Mégis. A sikerben és a gyalázatban is megjelenik az, amit a szociológia, a szociográfia, a lélektan, és még a jog is kollektív személyiségnek nevez, – egy személy testesít meg egy népet, egy közösséget. Nos, az Úr szenvedő szolgálója esetében erről volna

szó, amikor így kezdi: ímé, anyám méhétől hívott el engem az Úr és azt mondta nekem: szolgálám vagy te, Izrael, akiben én megdicsőülök.

A múlt alkalommal Istent láttuk, aki elválasztotta, elhívta, szabadításra, igazságtelre küldte szolgáját. Csodálatos ígéket hallottunk róla, a legszebb talán az, amikor azt mondja róla a próféta: nem töri el a megrepedt nádat és ő sem törik el. Nem oltja el a pislogó gyertyabelet, és ő sem pislog úgy, mint a pislogó gyertyabél, hanem törvényt tesz, igazságot szolgáltat. És azt is hallottuk, hogy mindez csodálatos módon Krisztusban teljeseedik be, mert Krisztus az, aki nem darabolja szét az életünket, hanem úgy kegyelmez, hogy betölti a törvényt, úgy hirdeti meg a törvényt, hogy bemutatja a törvény legmélyebb valóságát: ez pedig Isten irgalmasága. Csodálatos és boldog tapasztalat ez. Most azonban a szolga panaszkodik. Azt mondja: hiába fáradoztam, semmire és haszontalan dolgokra költöttem erőmet. Majd hozzát teszi: de az Úrnál van ítéletem és jutalmam Istennél. Hiába fáradoztam. Ugyanezzel a szóval panaszkodik zsoltáros is a 73. zsoltárban, amikor ezt mondja: hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet (Zsoltár 73,13). És Jób is, szenvedései közepette: hiába fáradoztam (Jób 9,31). Hiába törtem magam, hiába igyekeztem, hiába feszültem neki. Ráadásul, ez a szót, hogy fáradoztam, így kellene fordítani: hiába robotoltam. A rabszolga munkára utal, vagyis olyan munkára, amit nem szívesen csinál az ember, amire kényszerítik. Vagy, még inkább arra, amire volt kedve és mandátuma, de már nem látja értelmét, — ahogy Malakiás prófétával vitatkozik a nép: minek már istentiszteletre járni, templomba menni, hiába az egész (Malakiás 3,14). Nem lett a munkánkból, a hűségünkéből semmi. Nincsen eredménye, gyümölcstelen. Majd utána még egy drámai szót mond a szolga. Azt mondja: semmire költöttem erőmet. És itt az a szó fejezi ki a semmit, amit úgy kellene pontosan fordítanunk, ahogy a Biblia elején áll. Ott azt olvassuk a Teremtés történetének az elején, hogy a föld kietlen és pusztta volt. Ez a szó, hogy kietlenség (vagyis: kaotikus semmi), itt is és ott is ugyanaz. Mintha egy ellenkező irányú teremtés menne végbe. Isten szól: legyen és lesz, és a semmiből világok állnak elő. S most az Úr szolgálja valomást tesz. Ő az, akinek a szája olyan, mint az éles kard, akit Isten olyanná tett, mint egy kihagyott nyilat és tegzébe zárta, aki fölött ott tartja tenyerét védelméül, akinek az a tiszte, hogy szavával a szívek legmélyéig juttassa el Isten vigasztalását, megerősítését eljuttatnia. Nos, ezt mondja: hiába fáradoztam, hiába igyekeztem, hiába küszködtem, a semmire, a tohu-va-bohúra jutottam. A semmire pazaroltam erőimet. Mintha egy fordított teremtés menne végbe, mintha nem is lett volna teremtés –, mintha az óskáoszban állanánk. Mintha egy csillagászati fekete lyukba dobáltam volna bele a dolgokat, az erőmet, az életemet. Mintha az ember olyan lenne, akinek az Isten a legnagyobb vigasztalásokat, a legnagyobb megerősítéseket szórja, aki elé Isten odateríti az élet útját, a jó törvényt, meghívja rá embert, tudtára adja, mi által lesz boldog, – és mindez, előbb mondom a magyar szólásmondással: ez csak falra hányt borsó. De az legalább visszajön, testvérek! A csillagászati fekete lyukban minden eltűnik. Legalább is eddig így tudtuk. Mert bár száz évvel ezelőtt Einstein megjósolta, hogy nem vész ott el semmi, csak a roppant anyagsűrűség miatt nem

tudjuk érzékelni. S valóban, száz esztendőnek kellett eltelnie, hogy a fizikusok, a csillagászok immár mérésekkel tudják igazolni, hogy nem veszett el semmi, hanem kimondhatatlan energia-áthatások vannak ott.

Mégis, mondja a próféta, hiába fáradoztam, a semmire, a tohu-va-bohúra kötöttem erőmet, s ezt úgy élem meg, mintha éppen a fordítottja történe annak, amire Isten elrendelt, fölhatalmazott, elküldött. Hadd előlegezzem meg testvérek az isteni választ, és hadd hirdessem: nagy vigasz felé nyit ez a panasz. Akik Isten élő beszédét mondják, és nemcsak prédikátorokra, prófétákra gondolok, hanem a szülőkre is, akik drága szeretettel szeretnék gyermekeikbe belecsepegtetni az igazságot, és a barátokra is gondolok, akik szeretnék a barátaikat a veszedelemből, a bajból, kihozni, és testvérekre is gondolok, akik igyekeznek a testvért nyomorúságból, nagy bajból kimenekíteni, Isten útjára vinni, és általában miránk, keresztényekre gondolok, akik most itt, a 21. század elején szorongó szívvel tapasztaljuk, hogy bár az élet beszédét tartjuk az emberek és a világ elé, de olyanná lett ez a világ, mintha a feketé lyuk, eltűnik benne, nyoma nincs, elvész az élet beszéde. Ezt panaszolja az Úr szolgálja, és számára nem elég vigasztalás, hogy azért az Úrnál megvan a jó ítélete és jutalma. Pedig mondhatná. Amikor Isten szolgálatba állítja Ezékiel prófétát, azt mondja: elküldlek a népemhez (keménynyakú nép az, mint a magyarok, a kálvinisták), hirdesd nekik üzenetemet. Ha hirdeted és nem engedelmessé válnak és elvesznek, nem kérem a kezeden számon vérüket. De ha nem hirdeted nekik és emiatt vesznek el, a kezeden kérem számon a vérüket. Nos, itt is ezt olvassuk, mondja a szolga: Istennél lesz ítéletem, nála lesz jutalmad, ha megtettem, amit meg kellett tennem, akkor felmentést kapok, elvégeztem a dolgomat. De látjuk itt azt is, amit a bevezetőben mondtam: a próféta most nem önnön magáért áll vagy bukik. Nem olyan ő, mint Jónás próféta, akit Isten szent humorral tanított meg a prófétaság igazi lényegére. [Mit tett Jónás? Beszaladt Ninivébe, rikoltott egyet: még negyven nap, és elpusztul Ninive, aztán kiment a városból, kibérelt egy jó lelátót a domboldalon, beült egy nagy töklevel alá és számolta a napokat, hogy mikor pusztul el Ninive. Nem fájt érte a szíve.] Az Úr szenvedő szolgálójának, az igaz prófétáknak meghasad a szíve a népéért, úgy, mint a mi Urunk Jézus Krisztusunknak, amikor virágvasárnap ment be Jeruzsálembe és már közel ért a városhoz és sírva fakadt (Luk 19,41). Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartalak egybegyűjteni, mint kotlós a csibéit, de te nem akartad (Máté 23,37). Így kiált most itt az Úr szolgálja.

Ki ez az Úr szolgálja? Ez a mi Jézus Krisztusunk. Hányszor akartalak egybegyűjteni!? Az Ő szava éles kard, az Ő szava hegyes nyíl, eltalálja a szíved, a lelked, elválasztja az igazat a hamistól, megítél jót s gonoszt. Hányszor akartalak egybegyűjteni!? –, és most azt mondja itt, a próféta szavával, hogy hiába fáradoztam, a semmire pazaroltam erőmet. Ám ekkor így szól az Úr: kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákob nemzetségének megépítésére és Izrael megszabadultjainak visszahozására. Én a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen. Csodálatos ez, kedves testvérek! Ézsaiás próféta könyvét (és a többiekét

is) olvasva mindig az az érzésünk, hogy csak a maga népéről beszél, Izraelről, Júdáról, Sionról, a fogságba elhurcolt népről, és a nagy álomról, hogy lesz egyszer hazatérés. De ez felületes olvasat. Németh László írt egyszer a Bibliáról egy nagy esszét, s igen sajnálom, hogy harmadosztályú teológusok műveit olvastam hozzá –, már tudniillik, hogy mi olvasható az Ószövetségben. Igen, a nagy magyar író, Németh László elismétli ezeknek a nagyon gyenge német, és hadd mondjam meg őszintén, némiképpen antiszemita teológusoknak az 1920-as években fogant nézeteit. Hogy, úgymond, az egész Ószövetség egy nacionalista röpirat. S nem szól másról, csak ilyenekről: Izrael, Szentföld, zsidók, hazatérés, fogság, Egyiptom, Babilon, s minden ökörlöttük forog. És az ő istenük? Hát milyen az ő istenük? Nincs is más gondja, mint csakis ezzel a néppel foglalkozni. És aztán persze rettenetes ítéletek, harcok, bosszú, szemet szemért, fogat fogért, minden egyéb... És meg kell mondjam, hogyha nem állnának itt ezek az igék Ézsaiás próféta könyvében az Úr szolgájáról, ha Isten csak azzal vigasztalna ezt az ő szolgáját, hogy meglátod, hazatér a nép, megépül a templom, helyre áll a régi rend, a nos, megmondom őszintén: ha csak ennyi lenne az Ószövetségben, nem olvasnánk Ószövetséget. De nem ülnék itt ebben a templomban sem, és nem lennék keresztyének sem. Nem lenne keresztyénség sem. Mert az a kollektív személyiség, akibe belefoglaltatik Izrael és belefoglaltatik minden keresztyén, az a mi Jézus Krisztusunk. Ő az Úr szolgája. És most itt azt mondja a Mindenható ennek a szolgának a panaszára vigasztalásul (hadd olvassam úgy, ahogy a revidiált Károli fordításban van): kevés az, hogy nekem szolgám légy, Jákob nemzetségeinek megépítésére, Izrael megszabadultjainak visszahozására, sőt, a népeknek is világosságul adtalak.

Hogy kezdődött itt a szolga éneke?! Így: Hallgassatok rám, ti szigetek, hallgassatok rám! Kérek mindenkit, lapozza majd föl Mózes V. könyvének 6. részét, ott a 4. 5. versben van a híres Söma: Söma Izrael! Ezt minden kegyes zsidó minden nap elmondja. Halld meg Izrael, egy az Úr, a mi Istenünk, ezért szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, lelkedből és erődből! Ez a törvény beszummázása. Mit mond Mózes az ő népének? – Halljad, Izrael! Mit mond Ézsaiás által az Úr szolgája? – Hallgassatok rám, népek! Ugyanaz a szó, ugyanaz az ige, de benne valami új kezdődik itt. Ezért mondja Pál apostol a Korinthusi levélben, hogy aki Krisztusban van, új teremtés az (2Kor 5,17). Ezért ígéri olyan sok helyen Ézsaiás próféta, hogy újat kezd Isten, és ez az újat kezdés most nem egyszerű újra-kezdés. Igen, újakezdés volt a bírák korának minden fordulata, az volt a királyok idején is sok minden, az volt a régi történet, hogy mindig újra, újra, újra kezdődött. Eltévedt a nép, bajba jutott, Isten ostora sújtotta, megtértek, fölkiáltottak, Isten szabadítót küldött, eltelt egy-két nemzedék, megint eltévelyedett a nép, megint jött a büntetés, megint jött az ítélet, megint felfohászkoztak, megint jött a szabadítás... S úgy tűnik, hogy az lesz a babilóniai fogság is. Egy-két emberöltő és elkerülhetetlenül bekövetkezik a fogság, erről beszél előre a próféta. De ez is csak egy megszokott forduló lesz, mint a történelem mindig: egyszer fent, egyszer lent. Egyszer minden jó lesz, dicsők, szépek leszünk, aztán máskor meg lent vagyunk. Nos, nekünk, magyaroknak olykor nagyobb időszakaszt kell ebben megtenni, és csak sóhajtozunk

Vörösmartyval: régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban?! – mintha tán a pár-duckacagányos Árpád lett volna az utolsó nagy dicsőségünk. Vagy, ahogy Arany János mondja a Toldi szerelmében:

Engem is a bánat megviselvén zordul,
Vígaszért hó lelkem a multakba fordul;
Azokkal időzöm, akik másszor voltak:
Mit az élet megvon, megadják a holtak.

De a próféta nem azt mondja, hogy újrakezdjük, hanem azt, hogy újat kezdünk. Kevés az nekem – mondja az Úr ennek a szolgának – hogy elvégezd Jákob megszabadítását, hogy hazahozd Izrael megszabadítottjait! Sőt, a népekhez küldelek, a népek világosságává teszek, hogy üdvözítesem mindenhova elterjedjen. Ez teljesedett a mi Urunk Jézus Krisztusunkban. Amikor azt mondtam, hogy a próféta azt a különleges szemléletmódot hozza elénk a kollektív személyben, hogy egy emberben foglaltatik benne minden és mindenki, akkor egyszerű a válaszunk a kérdésre, ki az, akibe minden benne foglaltatik? Ki az, aki minden népet, minden nemzetséget önmagába, engedelmességébe, áldozatába, halál felett aratott győzelmébe, megdicsőülésébe, isteni dicsőségébe, örök Isten-fiúságába belefoglal? Ki az, akiben nincsen zsidó és nincsen görög, nincsen szkítiai és nincsen barbár, nincsen férfi és nincsen nő, nincsen magyar és nincsen román, nincsen szír és nincsen német, nincsen orosz és nincsen angol, mert mindannyian egy, a mi Urunk Jézus Krisztusunkban (Gal 3,28). Halljuk még egyszer a szót: szolgám vagy te, Izrael, akiben én megdicsőülök. Én azt mondtam, hiába fáradoztam, semmire és haszontalanságra költöttem erőmet, de az Úrnál van ítéletem és jutalmam, Istenemnél. Így szól az Úr: kevés az, hogy nekem szolgám légy a Jákob nemzetségnek megépítésére, Izrael megszabadultjainak visszahozására, sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvösségem a föld végéig elterjedjen. Így szól az Úr: jókedvem idején meghallgattalak és a szabadulás napján megsegítelek, megtartalak és a nép szövetségésévé teszek, hogy megépítsd a földet és kihozd az elpusztult örökségeket. Itt a jókedv ideje, itt az Isten kegyelmének sok-sok áldása, emeljük szívünket, hogy benne meghallgatást, választ, reményt és üdvösséget kapjunk. Ámen

Imádkozzunk!

Köszönjük Urunk azt a vigasztalást, amelyet mindannyiunknak adsz most szent igédben, elénk állítva szolgádat, akit arra rendeltél, hogy népek világossága legyen, hogy szabadulást hozzon a fogságban levőknek, vigasztalást az elnyomottaknak. Köszönjük, hogy vigasztalsz a mi Urunk Jézus Krisztusunkban, mert mi is sokszor úgy érezzük, hogy minden munkánk hiábavaló, bizonyágtételünk nem érkezik el a szívekhez, a szabadítás jó híre elvesz s csak hiába fáradoztunk. De köszönjük, hogy Őt arra rendelted, hogy népek világossága legyen. Erősíts bennünket Menyneyi Atyánk élő igéddel, erős szavaddal, buzdításoddal, ragyogtasd fel számunkra a mi Krisztusunk teljes kegyelmét.

Kérünk Urunk, erősítsd az erőtelenedet, vigasztald a szomorkodókat, segítsd meg

a gyászolókat, vigasztald őket a mi feltámadott Urunk Jézus Krisztusunk erejével és hatalmával, az új életnek, az örökkévalónak a dicsőségével. Könyörgünk a betegekért, gyógyulásukért, megerősödésükért, könyörgünk az eltévelyedettekért, az igazságot keresőkért, az elcsüggedettekért, s ma leginkább azokért, akik úgy érzik, egész életük a semmire ment, minden csak hiábavaló, amit tettek, éppen az ellenkezőjét hozta, mint amit vártak. Téríts bennünket kegyelmesen Önmagadhoz, töltsd be szívünket szent szeretetteddel, erősíts, buzdíts, hogy Neked éljünk, Téged dicsőítsünk, szent szeretettedben járassunk. Krisztusért, szabadító Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen